

ACC. N:R M. 8813: 1-4

Landskap: Småland Upptecknat av: Olof Sprenningsson
Härad: Västbo Adress: Fack 28 Andersstrafv
Socken: Boftale Berättat av: Dokus Sigfridsson
Uppteckningsår: 1942 Född år 1875 i Boftale

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Uppteckningarna är följande:

Läkhusning, - Om Fredrik på Skofva: bl. 1-3
Arogängen Julnatten: bl. 4

Skriv endast på denna sida!

ACC. N:R. M. 8813:1.

N:o 1
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

I Långaryds socken bodde en man som i vardagslag kallades Fredrik på Skepta. (Skeften)
Det var på 1800-talet han levde. Ja, han dog 1895 vid 88-års ålder. Fredrik var en storvärd person och hans fötter var onaturligt stora. Fick man se stora fotspår på vägen, ja då visste man också vem som var ut och gick. Han bar alltid under sin vandring, en stor skinnväska med allhandla verktyg etc.

Fredrik var en mycket fruktad man. Inte bara för sin storhet och styrka, utan han kunde en hel del, som ingen annan kunde. Han var mycket ansedd som läkare, både för folk och fjä.

Lijebvid berättar, att han som liten pojke, var så rädd när han bara fick se Fredrik på avstånd, att han sprang och gömde sig. En gång omtalas han sålunda: min far

hade ätt över ryggen på armbågen, och påkade falla ankull och skada armbågen. Så kom Fredrik en dag och gick förbi hemma, och blev inkallad att se på armen. Detta gjorde Fredrik: och hans läkarmetod var, att ha läste "Fader vår" baklänges, och samtidigt drog han en stor slidkniv runt kring armen.

Tandvård berättade Fredrik på samma sätt. Nämligen att han läste över patienten obegripliga ord, medan han med sin stora slidkniv skars i luften ovan den sjukas huvud. Många säga som varit hos Fredrik på "Shefta" för tandvårds skull, att de ser de varit hos denne läkare, tandvårken släppte.

Fredrik brukade säga till sina patienter, som väntade honom. Följer i mitt rai, så bli i bra, men annars bli då döen.

ACC. N:R. M. 8813:3.

En granne till Fredrik hade varit på en "mäten" (marknad) i Halland och där köpt en stut. Bonden kyckte bra om sin stut, men efter en tid blev den som förgjord. Gärdesgårdarna gick den igenom obekindrat. När grannen på en dag träffade Fredrik, beklagade han sig för denne. Men Fredrik följde med honom hem, gick fram till stuten, viskade något i örat på denne: medan Fredrik sjölv, erhöi en kraftig spark av stuten. Stuten blev efter detta stadig, och föräkte aldrig gå igenom gärdesgårdar mer. Den blev i stället skygg, och gick alltid för sig sjölv, och ej i sällskap med andra djur.

Nr 3

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Min far kunde se en hel del,
som ingen annan kunde se: säges Liljekvist.
Han berättade en gång hur han och tre an-
dra pojkar, gingo ärsängingen. När ärsängingen skulle gå
måste det vara juleaften. Då kunde man få
se mycket som skulle hända, och när dessa pojkar
gick: var omkring något år in på 1850-talet. Flere
de utförde denna vandringen minnes Liljekvist inde
riktigt, men de gingo i allafall samt omkring
kyrkan, och sedan tillade i nyckelhålet. Sedan be-
gär de sig på hemväg, och gingo allesammans till bredd.
Väl utkomna på vägen mötte de en stor björn som
alla fyra såg. Men den pojken som kom björnen närmast
var ruffiken på det underliga varelset och gick ändå
inbill. Det skulle han ej ha gjort, ty han erhölet
en sådan kraftig örfil, så han stöp på vägen.
Sändligt försvann björnen och de sågo honom ej
mer. Kanke det var själve den "leda" som var ute?